

noget om“, at han vilde paatage sig ved en Omregulering af Aaløbet at sænke Vandstanden i Engarealerne deromkring. Dersom dette forholdt sig rigtigt, sagde de, vilde de for deres personlige Vedkommende muligvis ved Lejlighed tage Sagen nærmere under Overvejelse. I det hele prægedes deres Udtalelser af en beregnende Forsigtighed og en smaalig Mistro, der stod i besynderlig Modstrid med Skikkelsernes Kraft og Holdningens Selvfølelse. Skønt det tydelig fremgik af de Spørgsmaal, de rettede til Per, at de havde sat sig endog meget grundigt ind baade i Sagens tekniske og juridiske Side, vilde de dog stadig give det Udseende af, at de kun kendte Forslaget ganske løseligt; og da den ene af dem engang lod falde et Ord om Muligheden af et nyt Mødes Sammenkaldelse, skyndte den anden sig at tilføje, at det jo endnu var meget tvivlsomt, om der vilde komme noget ud heraf; hvorefter den første rent ud erklærede, at han for sit Vedkommende ikke troede, der var nogen Stemning for Sagen.

Da de var gaaet, havde Per nærmest et Indtryk af, at de var kommen for at forberede ham paa et endeligt Afslag. Men Hofjægermesterinden, for hvem han bagefter gengav Samtalen, og som kendte Bøndernes Forhandlingsmaade bedre, lykønskede ham og sagde med sin lille vovede Latter, at han nu godt kunde lade tage Maal af sin Bryllupsskjorte. Ogsaa i Præstegaarden gav man ham det bedste Haab; og det varede heller ikke længe, før det rygtedes, at de to Mænd var rejst til København for at tale med Egnens Rigsdagsmand om at skaffe et Tilskud fra det Offentlige til Arbejdets Udførelse.

Per tilbragte efterhaanden det meste af sin Dag i Præstegaarden, og Inger gav sig for hvert Besøg